

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9225 af 15/01/2001 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse A-1-01 om deltidsarbejde - ufaglært - begrænsninger i arbejdsevnen - selvforsørgelse - revalidering

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200405-00

Ankestyrelsens principafgørelse A-1-01 om deltidsarbejde - ufaglært - begrænsninger i arbejdssevnen - selvforsørgelse - revalidering

Resume:

Ved vurderingen af om ansøger var berettiget til revalidering, kunne der ikke lægges afgørende vægt på, at ansøger kunne arbejde i op til 4 timer om dagen, svarende til arbejdstiden i hendes seneste ansættelsesforhold.

Vurderingen af, om det var nødvendigt med revalideringsmæssige aktiviteter for at ansøger kunne fastholde tilknytningen til arbejdsmarkedet, skulle som udgangspunkt foretages i forhold til fuldtidsarbejde, da formålet med revalidering er, at revalidenden opnår størst mulig grad af selvforsørgelse.

Det forhold, at ansøger var ufaglært og havde visse helbredsmæssige problemer, begrundede imidlertid ikke i sig selv, at hun var omfattet af personkredsen for revalidering.

Det afgørende var, i hvilket omfang ansøger efter en konkret vurdering kunne anses for at have begrænsninger i arbejdssevnen.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 266 af 12. april 2000 - § 46, stk. 1

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var 54 år og gift, havde gennem de sidste ca. 20 år haft ufaglært arbejde med 16-18 timer pr. uge. Hun blev afskediget på grund af arbejdsmangel i september 1997. Hun modtog herefter arbejdsledighedsdagpenge indtil sygemelding i oktober 1999.

Ifølge generel helbredsattest led ansøger bl.a. af tilbagevendende hovedpine, tinnitus, svimmelhed og træthed, ligesom hun havde visse overfølsomhedsklager. Lægen havde tilføjet, at ansøger skulle aktiveres af fagforeningen i 30 timer pr. uge, hvilket hun ikke kunne holde til, og aldrig ville kunne komme til. Lægen anbefalede derfor, at man forsøgte at oprette et fleksjob til ansøger.

Ved samtale med forvaltningen i december 1999 oplyste ansøger, at hun ikke kunne klare at vende tilbage til det hidtidige erhverv på grund af helbredsmæssige problemer. Såfremt hun skulle have arbejde fremover, skulle det være et lettere arbejde. Hun mente selv, at hun ville kunne klare at arbejde ca. 4 timer om dagen.

Kommunen besluttede at standse udbetalingen af sygedagpenge til ansøger pr. 1. februar 2000.

Kommunen henviste samtidig ansøger til at kontakte sin A-kasse.

Kommunens begrundelse var, at ansøger ikke kunne anses for at være fuldt uarbejdsdygtig, jf. dagpenge-lovens § 5.

Ansøgers arbejdsledighedskasse gav efterfølgende afslag på arbejdsledighedsdagpenge, da hun ikke var til rådighed for arbejdsmarkedet i op til 30 timer pr. uge, hvilket hun skulle være for at kunne modtage dagpenge som deltidsforsikret.

Ansøger klagede til det sociale nævn over, at sygedagpengene var blevet standset, inden hun var blevet indkaldt til en samtale med kommunens jobkonsulent med henblik på arbejdsprøve. Hun henviste endvidere til aktivlovens regler om fleks- og skånejob.

Kommunen henviste overfor nævnet til, at den helbredsmæssige situation havde været uændret gennem adskillige år, ligesom arbejdsdueligheden var uændret i forhold til tiden før sygemeldingen, idet ansøger altid havde haft deltidsarbejde.

Da der ikke var sket nogen ændring i den helbredsmæssige situation, der bevirkede, at ansøger ikke ville kunne klare et arbejde på tidligere vilkår med 15-20 timer om ugen, var der ikke grundlag for at iværksætte revalideringsmæssige foranstaltninger.

Kommunen tilføjede, at med hensyn til fleksjob var det en forudsætning, at ansøger ikke kunne opnå ansættelse på normale vilkår på grund af helbredsmæssige begrænsninger. Ligeledes skulle de revalideringsmæssige muligheder først være udtømte. Da ansøger ikke fandtes at være omfattet af reglerne om revalidering, kunne der heller ikke blive tale om et fleksjob.

Nævnet tiltrådte dels kommunens afgørelse om ophør med udbetaling af sygedagpenge, dels kommunens afslag på revalideringsmæssig støtte.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at ansøger var arbejdsdygtig, og at der ikke var sådanne begrænsninger i hendes arbejdssevne, at hun kunne betragtes som revalidend.

Nævnet lagde vægt på ansøgers egne oplysninger og de foreliggende helbredsmæssige oplysninger, hvorefter hun var i stand til at arbejde op til 4 timer dagligt. Dette svarede til arbejdstiden i hendes seneste ansættelsesforhold.

Nævnet tilføjede, at ansøger muligvis ikke kunne klare helt så fysisk belastende arbejde som tidligere. Nævnet vurderede imidlertid, at hun ville være i stand til at påtage sig et mindre fysisk belastende arbejde på ordinære vilkår i samme omfang, som hun tidligere havde haft.

Da ansøger således ikke havde begrænsninger i arbejdssevnen, som kunne hindre hende i at komme ind på arbejdsmarkedet, var hun ikke revalidend.

I klagen til Ankestyrelsen anførte ansøger bl.a., at der tilsyneladende måtte være et hul i de sociale love, siden hun nu havde været uden indtægter af nogen art gennem længere tid. Hun ønskede at få en lønindkomst igen, og hun havde søgt flere stillinger uden held.

Sagen blev behandlet i principielt møde som supplement til SM O-79-98 med henblik på afklaring af, om der kunne gives afslag på revalideringsmæssig støtte alene med henvisning til, at ansøger skønnedes at være i stand til at kunne påtage sig et mindre fysisk belastende arbejde svarende til arbejdstiden på 15-20 timer ugentlig i det seneste ansættelsesforhold.

Afgørelse:

Ankestyrelsen hjemviste sagen til kommunen til ny behandling og afgørelse.

Begrundelsen var, at kommunen og det sociale nævn ikke kunne lægge afgørende vægt på, at ansøger kunne arbejde i op til 4 timer om dagen, svarende til arbejdstiden i hendes seneste ansættelsesforhold. Ankestyrelsen henviste herved til de anførte principper i SM O-79-98, hvorefter der ved vurderingen af ansøgers revalideringsberettigelse ikke kunne lægges afgørende vægt på, at hun havde haft deltidsarbejde af mindre omfang inden skaden.

Det afgørende var, om ansøger havde sådanne begrænsninger i sin arbejdsevne, at det ville være nødvendigt med revalideringsmæssige aktiviteter for, at hun kunne fastholde tilknytningen til arbejdsmarkedet, jf. aktivlovens § 46, stk. 1.

Ankestyrelsen fandt derfor, at kommunen ikke havde kunnet give afslag på ansøgningen om hjælp til revalidering uden at foretage en nærmere vurdering af, hvilken begrænsning af arbejdsevnen, der konkret var tale om for ansøgers vedkommende.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at denne vurdering som udgangspunkt skulle foretages i forhold til fuldtidsarbejde, jf. at formålet med al revalidering er, at revalidenden opnår størst mulig grad af selvforsørgelse.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøger havde haft fast tilknytning til arbejdsmarkedet gennem en årrække, indtil hun blev arbejdsløs i september 1997, og at hun ifølge afgørelser fra arbejdsløshedskassen og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen ikke opfyldte rådighedsreglerne for at kunne modtage arbejdsløshedsdagpenge.

Ansøger havde derfor mistet tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Det forhold, at ansøger var ufaglært, og at hun havde visse lidelser, begrundede imidlertid ikke i sig selv, at hun kunne anses for omfattet af personkredsen i aktivlovens § 46.

Det samme gjaldt det forhold, at hun ikke opfyldte reglerne om rådighed for at kunne modtage arbejdsløshedsdagpenge.

Det afgørende var som nævnt, i hvilket omfang hun kunne anses for at have begrænsninger i arbejdsevnen.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.